KERK-KRANT
GELOOFSGEMEENSCHAP AUGUSTINUS EINDHOVEN
CORONA EDITIE 12
Extra editie 12 ivm coronacrisis 31 mei 2020

Aan de vrienden van de Geloofsgemeenschap Augustinus Eindhoven en alle andere geïnteresseerden

PINKSTEREN

Op deze pinksterdag zijn we niet bij elkaar
maar toch verbonden met elkaar.
Moge God ons vandaag beademen met zijn Geestkracht
en ons openbreken om zijn boodschap te ontvangen
die ons in vuur en vlam zet voor elkaar
om de wereld, ook in deze corona-tijd, te doordesemen met vrede.
Zo wil God ons allen zegenen:
in de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest. Amen.

'Gelukkig zijn mensen
die altijd denken aan de woorden van de Heer,
die hem zoeken met heel hun hart'. (Psalm 119,2)

Wilt u op deze editie reageren of zelf een bijdrage leveren: schroom niet om een bericht te sturen naar onderstaand mailadres.
Redactieadres Kerk-Krant: frans.ans.savelkouls@hetnet.nl

*Adres van onze website**: augustinus-eindhoven.nl/***

PINKSTEREN

Eerste lezing: Handelingen 2,1-11
Lucas beschrijft de nederdaling van de heilige Geest op de leerlingen van Jezus.

Toen de dag van Pinksteren aanbrak, waren allen bijeen op dezelfde plaats. Plotseling kwam uit de hemel een gedruis alsof er een hevige wind opstak en heel het huis waar zij gezeten waren, was er vol van. Er verscheen hun iets dat op vuur geleek en dat zich, in tongen verdeeld, op ieder van hen neerzette. Zij werden allen vervuld van de heilige Geest en begonnen in vreemde talen te spreken, naargelang de Geest hun te vertolken gaf.
Nu woonden er in Jeruzalem Joden, vrome mannen, die afkomstig waren uit alle volkeren onder de hemel. Toen dat geluid ontstond, liep het volk te hoop en tot zijn verbazing hoorde iedereen hen spreken in zijn eigen taal. Zij waren buiten zichzelf en zeiden vol verwondering: "Maar zijn al die daar spreken dan geen Galileeërs? Hoe komt het dan dat ieder van ons hen hoort spreken in zijn eigen moedertaal? Parten, Meden en Elamieten, bewoners van Mesopotamië, van Judea en Kappadocië, van Pontus en Asia, van Frygië en Pamfylië, Egypte en het gebied van Libië bij Cyrene, de Romeinen die hier verblijven, Joden zowel als Proselieten, Kretenzen en Arabieren, wij horen hen in onze eigen taal spreken van Gods grote daden." *(bron: rkbijbel.nl)*

Vraag: Wanneer daalde de Geest op u neer?

Evangelie: Joh. 20,19-23
Jezus zendt zijn leerlingen en schenkt hen de heilige Geest.

In de avond van die eerste dag van de week, toen de deuren van de verblijfplaats der leerlingen gesloten waren uit vrees voor de Joden, kwam Jezus binnen, ging in hun midden staan en zei: "Vrede zij u." Na dit gezegd te hebben toonde Hij hun zijn handen en zijn zijde. De leerlingen waren vervuld van vreugde toen zij de Heer zagen. Nogmaals zei Jezus tot hen: "Vrede zij u. Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zo zend Ik u." Na deze woorden blies Hij over hen en zei: "Ontvang de heilige Geest. Aan wie ge de zonden vergeeft, zijn ze vergeven, en aan wie ge ze niet vergeeft, zijn ze niet vergeven." *(bron: rkbijbel.nl)*

Vraag: Vrede is afgeleid van het woord "harmonie". Harmonie is er als alle instrumenten in een orkest in eenklank zijn. Daarvoor moet hard gewerkt worden. Wanneer komt er vrede in uw hart?

Vrede in je hart
is als een wind
waarin het piekeren over jezelf verwaait.
(Broeder Roger Schütz, Taizé)

Feest van de Geest

Hier vóór me ligt het boekje van de Pinksterviering van 2014 in de Paterskerk. Het thema luidt: *Nieuw leven inblazen.* De kaft staat vol met aantekeningen die ik na de viering opschreef. Aantekeningen die mijn teleurstelling weergeven over deze Pinkstermis. Hoe kwam dat?

Anticlimax

Het lag niet aan het aantal bezoekers. Dat was in de loop van het jaar toegenomen en volgens de aantekening op mijn boekje waren het er op deze Pinksterdag 185. Het lag ook niet aan mijn voordracht. Die was vreugdevol en vurig genoeg om de bezieling van het pinksterfeest op te roepen. Of misschien lag het juist wel aan mijn bevlogenheid, want die paste niet bij de klassieke gezangen van het gregoriaanse koor. Ik was op mijn vorige standplaats de Boskapel gewend dat het gezegde uitgezongen kon worden in enthousiaste pinksterliederen. Gesproken en gezongen woorden die aanstekelijk op elkaar inwerken. Maar hier zweeg het kerkvolk, omdat de gregoriaanse gezangen bestemd waren voor het koor, dat door het ontbreken van vaste krachten ook nog eens weifelend klonk. En de vaste gezangen van de paastijd waren te moeilijk om mee te zingen, terwijl de, overigens gediplomeerde organist, er ook nogal eens naast zat. Alle goede bedoelingen ten spijt: als je de Geest met Pinksteren echt wilt laten trillen, dan gaat het niet samen met de lauwheid van een koor.

Opnieuw beginnen

Dit zou me dus niet meer overkomen. Omdat ik onder het groeiend aantal bezoekers ook altijd wel wat jongeren zag zitten, probeerde ik hen via een uitnodiging in het liturgieboekje met elkaar in contact te brengen. Een groepje van tien (tussen de 20-40 jaar) nam het aanbod aan en zo begonnen we 'de diepere dingen van het leven' met elkaar te bespreken. Maar ze hadden er ook wel zin in om mee te werken aan een bijzondere viering zoals die van Pinksteren. We begonnen met de bespreking van de Pinksterlezingen over de uitstorting van de H. Geest in de vorm van vurige tongen en van levensadem. Vervolgens vroegen we ons af: 'wat betekent dit voor mij?' Na deze brainstorming kwamen we op het idee om alle kerkgangers, als voorbereiding op Pinksteren, te vragen wat de H. Geest in hun leven betekende.

Een viering van ons allemaal

Er kwamen genoeg briefjes binnen. De creatievelingen onder ons knipten uit karton een duif en hingen de briefjes er aan. Ze fladderden als een mobiel rond de duif heen, die een plaats had gekregen bij de preekstoel. Als teken van betrokkenheid werd de kerkgangers gevraagd in het rood of met roodaccenten gekleed naar de viering te komen. Rood is immers de pinksterkleur. Gelovigen met een buitenlandse achtergrond konden zich opgeven om het Onze Vader in hun moedertaal te bidden. Pinksteren is immers ook het feest der veeltaligheid (Handelingen 2, 9-11). Zo werd er

gebeden in het Indonesisch, Engels, Antilliaans, Portugees, Spaans, Frans en Fins. Deze wekenlange voorbereiding werkte als een mond tot mondreclame en op de dag zelf telden we 221 aanwezigen. Aan de 'gregorianen' werd gevraagd om mee te doen. Maar toen dat niet ging, bleek het polyfone koor bereid om Nederlandse misgezangen en pinksterliederen in te oefenen, zodat we met zijn allen konden meezingen. Aan het eind van de viering werd het pinkstervuur dat ontstoken was bij het gebed om de zeven gaven van de H. Geest, verspreid over de kaarsjes van de aanwezigen, en op het kerkplein ontving ieder nog een rode roos, aangeboden door een kerkganger die al helemaal enthousiast geworden was door de voorbereiding op deze viering. Ik had het gevoel dat we de 'ontpinkstering' (wie weet nog waar het met Pinksteren over gaat?) hadden opgevijzeld.

Pinksteren 2020

Na sluiting van de Paterskerk konden we op Glorieux onze rode Pinkstermissen voortzetten. Op kleinere schaal, maar even begeesterd als voorheen en weer voorbereid met jongere en oudere mensen uit ons midden. Trouwens, iederéén kon zich weer voorbereiden door na te denken over en antwoord te geven op de vraag : wanneer en waardoor wordt jíj geïnspireerd? Vorig jaar telden we 120 deelnemers aan de viering (in een kapel met 100 vaste plaatsen). Deels dezelfde mensen als altijd, deels een aantal nieuwkomers. Dit jaar zullen er 0 zijn, nul dus… Want door een besmettelijk virus dat overal rondwaart, zijn samenkomsten verboden. En als we straks weer wel mogen samenkomen, maar nog zonder vaccin, moeten we 1½ meter afstand houden van elkaar. Met hoeveel mensen mogen we dan in de kapel bijeen zijn? Dertig?

De Geest nú

De Geest waait waar ze wil, en is ook in de omstandigheden van onze tijd aan het werk. Ik proef dat bijvoorbeeld in de gedachtegang van de hippe Surinaamse jongeman Jeangu Macrooy die ons dit jaar zou vertegen-

woordigen op het Eurovisie Songfestival. In een interview met het dagblad Trouw over de Tien Geboden zegt hij o.a.: Je zou God ‘een oerkracht’ of ‘de natuur’ kunnen noemen. En als je het zo bekijkt, kan je niet anders dan concluderen dan dat we daar niet erg eerbiedig mee omgaan. Een pandemie is natuurlijk geen straf van God of zo, maar het is zeker een les van het universum, we worden eraan herinnerd dat we niet ergens boven staan, maar dat we deel uitmaken van de natuur. We denken wel dat we alles in de hand hebben, maar dat is dus gewoon niet zo. Het virus maakt ons humble, nederig, en het leert ons dat het de hoogste tijd is om ons gedrag te veranderen. Zulke inzichten worden ook uitgesproken door leiders als paus Franciscus, maar ik vind het juist zo hoopgevend dat ook zo iemand als een popidool het zegt. De Geest schenkt ons zeven gaven en één van die gaven heet ‘inzicht’. Misschien wil Pinksteren 2020 ons inzicht geven voor de les die het virus leert.

We hebben dit jaar geen viering, maar we zouden wel elke gave die de Geest ons schenkt vanuit onze tijd kunnen be-mediteren: de gave van inzicht dus, maar ook de gave van wijsheid, van kennis, van goede raad, van geloof, van ontzag en van sterkte. De Geest van sterkte: die wens ik ons allen toe, nu we elkaar met Pinksteren niet kunnen ontmoeten en inspireren. Dat we juist in deze moeilijke tijd de moed niet verliezen, maar de geestkracht van Jezus Christus opzoeken in onszelf door meditatie, gebed, gesprek en programma’s op radio en TV die er toe doen!
TOT ZIENS!!!

Joost Koopmans osa

Bar Mitswa

Vorig jaar bracht Dolf van der Linden met enkele vrienden ter gelegenheid van zijn tachtigste verjaardag een bezoek aan Israël. Hij maakte foto's bij de Klaagmuur in Jerusalem toen daar een Bar Mitswa-feest gevierd werd. Dolf wil enkele van deze foto's graag delen met de lezers van de Kerk-Krant.

Wanneer een joodse jongen de dertien jarige leeftijd bereikt, wordt hij *Bar Mitswa,* zoon van het gebod. Vanaf dat moment wordt hij, nog geholpen door zijn ouders, verantwoordelijk tegenover God om zich aan alle geboden van de joodse wet te houden. De Bar Mitswa is een belangrijke religieuze gebeurtenis. De jongen leert onder begeleiding een stuk uit de Thora. Tijdens de dienst leest hij voor het eerst dit stuk voor. Daarna spreekt de rabbijn hem toe en ontvangt hij een bijzondere zegen. De moeder of oma heeft de *tailliet*, de doek die hij draagt, volgens oude regels geborduurd. Na afloop is er een groot familiefeest. De Bar Mitswa kan zowel in de synagoge als op de plein voor de Klaagmuur worden gehouden. Op de foto's is te zien dat de thorarollen in een historisch omhulsel worden bewaard.

Wat blijft er over?

Linda Derksen (34) zit in de redactie van de Kerkkrant. Het laatste wat ik van haar gelezen heb is een interview in die krant van 26-4-2020 dat ze samen met Gert Dirksen schreef over het echtpaar Frans en Simone Bartelds. De laatste keer dat ik haar gezien heb was bij de Kerstnachtviering. Toen maakten we plannen voor de volgende keer: de voorbereiding van onze –ondertussen bekend geworden- 'Rode Pinkster-mis.' 'Daarvoor komen we weer eens naar Nijmegen', beloofde ze. Ik sprak haar telefonisch om eens te vragen hoe het met haar gaat.

Geen Paas- en Pinkstergevoel

Maar toen kwam de coronacrisis. Begin maart dacht je nog: een paar weken binnen blijven en dan is het virus dood en kunnen we weer verder. Maar een maand later zaten we in een "lockdown" waardoor alle bijeenkomsten werden afgelast en we een Goede Week en Pasen meemaakten zonder vieringen. En ook met Pinksteren blijven we thuis. Linda: 'Alles valt in het water. Ik heb dit jaar geen Paasgevoel gehad. Pasen is voor mij een feest dat we samen beleven in een viering. Dus ook Pinksteren zal voor mij leeg aanvoelen. De TV-missen scheppen voor mij veel minder een gevoel van verbondenheid en gemeenschap. '

Thuis-werken

'Hetzelfde gevoel heb ik ook met mijn werk als sportjournalist en eindredacteur voor het Eindhovens Dagblad. Twee avonden in de week rijd ik naar de redactie in Tilburg, voor de rest werk ik thuis. Je kunt wel video-bellen, maar ik mis mijn collega's. Je hebt elkaar nodig, het alleen werken kost meer tijd. Ik kan goed alleen zijn, maar alleen zijn tijdens de corona-crisis is ook echt hele dagen alleen in huis zijn. Terwijl ik door mijn werk altijd veel weg was. Plotseling heb ik vrije zondagen, maar ik kan niet naar de kapel toe, want die is op slot. Eerst kon ik niet komen vanwege mijn werk, en nu ik wel kan is er geen kerk!'

Wat blijft er over?

'Het zal nog lang duren voor we weer met zijn allen in de kapel van Glorieux mogen samenkomen. Daarom vraag ik me af of het ooit nog wordt zoals het geweest is. Die lange duur kan er voor zorgen dat je verwijderd raakt van het gemeenschapsgevoel dat was opgebouwd. En als de deuren weer opengaan durft een aantal mensen misschien niet te komen, juist omdat kloosters en verzorgingshuizen zo zwaar getroffen zijn door corona.' In ieder geval kijkt Linda uit naar een feestdag (Kerst?) die we weer samen kunnen voorbereiden en vieren en ze belooft mij zo gauw als het kan, te komen opzoeken in Nijmegen, samen met een paar andere actievelingen!

Joost Koopmans

Fluister het mij in, Heilige Geest:
ik zal het goede denken.

Spoor me aan, Heilige Geest:
ik zal het goede doen.

Verlok me, Heilige Geest:
ik zal het goede zoeken.

Geef me kracht, Heilige Geest,
ik zal het goede vasthouden.

Bescherm me, Heilige Geest,
ik zal het goede nooit verliezen.

Toegeschreven aan Augustinus
Uit: Piet Thomas, Groot gebedenboek 2010

(Ingezonden door Hannie Wittgen)

In gesprek met Wim Kalb

Nu mensen tijdelijk niet of nauwelijks bij elkaar kunnen komen, blijkt de telefoon een nuttige uitvinding. Een korte impressie hoe één van onze voorgangers, priester gewijd op 11 juni 1960, de corona crisis beleeft.

Hoe is het met je, Wim?
Gelukkig gezond, ik heb geen klachten die op het virus duiden. Wel sta ik wat dubbel in de huidige situatie. Enerzijds is het heel positief om meer ruimte te ervaren. Je komt nog meer dan anders aan jezelf toe. Ik ervaar dat ik me meer bezin op wie ik eigenlijk ben en wat mij, in de voorbije, sterk veranderde 60 jaar, vooral heeft geïnspireerd als christen, als pastor. Daarnaast is er ook een gevoel van opgeslotenheid, vereenzaming, zoals menigeen zal herkennen.

Binnenkort ben je 60 jaar priester. Een jubileum dat aandacht verdient, ook in onze krant.
Daar zal ik niet uitdrukkelijk aandacht aan geven, houd het maar bescheiden. Er is sowieso niet veel mogelijk in de huidige omstandigheden.

Hoe kijk je terug op die zestig jaar?
Het was toen natuurlijk een heel andere tijd. Het gezag in Kerk en maatschappij bepaalde toen nog sterk het denken en doen van de mensen. We zaten in de aanloop naar het Tweede Vaticaans Concilie. Er kwam ruimte voor verbreding van verantwoordelijkheden waarbij het eigen geweten een grotere rol kon spelen. Als ik terugdenk aan toen riep dat destijds enthousiasme en uitdaging tot vernieuwing op.

En hoe kijk je naar het nu ?
Mijn grootste zorg is hoe krijgen we de uiterst waardevolle gelovige traditie verwoord naar de huidige tijd, en hoe kunnen wij, jongeren en ouderen, daaraan vorm geven. Dat is een bijzonder grote uitdaging, die veel creativiteit vraagt. Want het vanzelfsprekend doorgeven van geloof en beleving naar een volgende generatie is voorbij. Wij hebben die periode destijds zelf wel ervaren, maar voor jongeren geldt dat niet meer. Terugvallen op alleen maar het oude zonder ook grensoverschrijdend naar de toekomst bezig te zijn, is doodlopend. Dat blijft het grote probleem. Hoe kunnen wij de kern van het christendom, de boodschap van Jezus van Nazareth, vruchtbaar maken in een nieuwe tijd?

En met een uitwisseling van goede wensen kwam een einde aan deze telefonische ontmoeting met Wim Kalb, die ook binnen de K.B.O. nog altijd actief is en die namens alle lezers van de *Kerk-Krant* hierbij van harte gefeliciteerd wordt met zijn aanstaande jubileum.

Gert Dirksen

Veni Sancte Spiritu

Voor mij is het pas echt Pinksteren als het Veni Sancte Spiritu wordt gezongen omdat het zo'n diep appèl doet op ons verlangen naar troost, bemoediging, bezieling.Nu we dit lied niet samen kunnen zingen moeten we het met de woorden doen. Deze vertaling van Ton Lathouwers spreekt mij zeer aan. *Dora Kruijer*

Kom, Geest die heilig is,
doordring ons met de stralen
van Jouw hemels Licht.

Kom, Moeder van de armen,
kom, Jij die alle gaven schenkt,
kom, Licht in onze harten.

Allerdiepste Troosteres,
liefste gast van onze ziel,
zoetheid en verkwikking.

In het zwoegen ben Jij rust,
verkoeling in de hitte,
in het wenen troost.

O allerzuiverst Licht en Vuur,
vervul de meest intieme grond
van elk hart met geloof.

Zonder Jouw goddelijke kracht
is er in ons mensen niets,
is er niets onschuldigs.

Reinig wat bezoedeld is,
bevloei al de verdorde plaatsen,
genees wat ziek geworden is.

Maak alles wat verhard is zacht,
koester wat kil is, maak het warm
breng al wat afdwaalt weer op weg.

Geef allen diep geloof in Jou,
geef allen grenzeloos vertrouwen,
geef ons Jouw zevenvoudig heil.

Geef ons de deugd die vruchtbaar is,
geef dat ons heengaan zalig is,
geef vreugde tot in eeuwigheid.

Aangeraakt door de Geest

Naast Kerstmis en Pasen is Pinksteren het derde hoogfeest van christenen. Samen geven ze de voornaamste elementen van het christelijke geloof weer. Samengevat in drie zinnen: Met Kerstmis vieren we dat God met ieder mens verbonden wil zijn. Met Pasen vieren we dat de liefde van God voor ieder van ons verder gaat dan de grenzen die we kunnen waarnemen, tot over de grenzen van dit leven heen. En met Pinksteren vieren we dat we getuigen zijn dat Gods geestkracht werkzaam is in ieder mens.

Wie zich door deze drie feesten laat inspireren, ziet de huidige werkelijkheid met andere ogen.

Mogen we vandaag volstromen met levensadem.

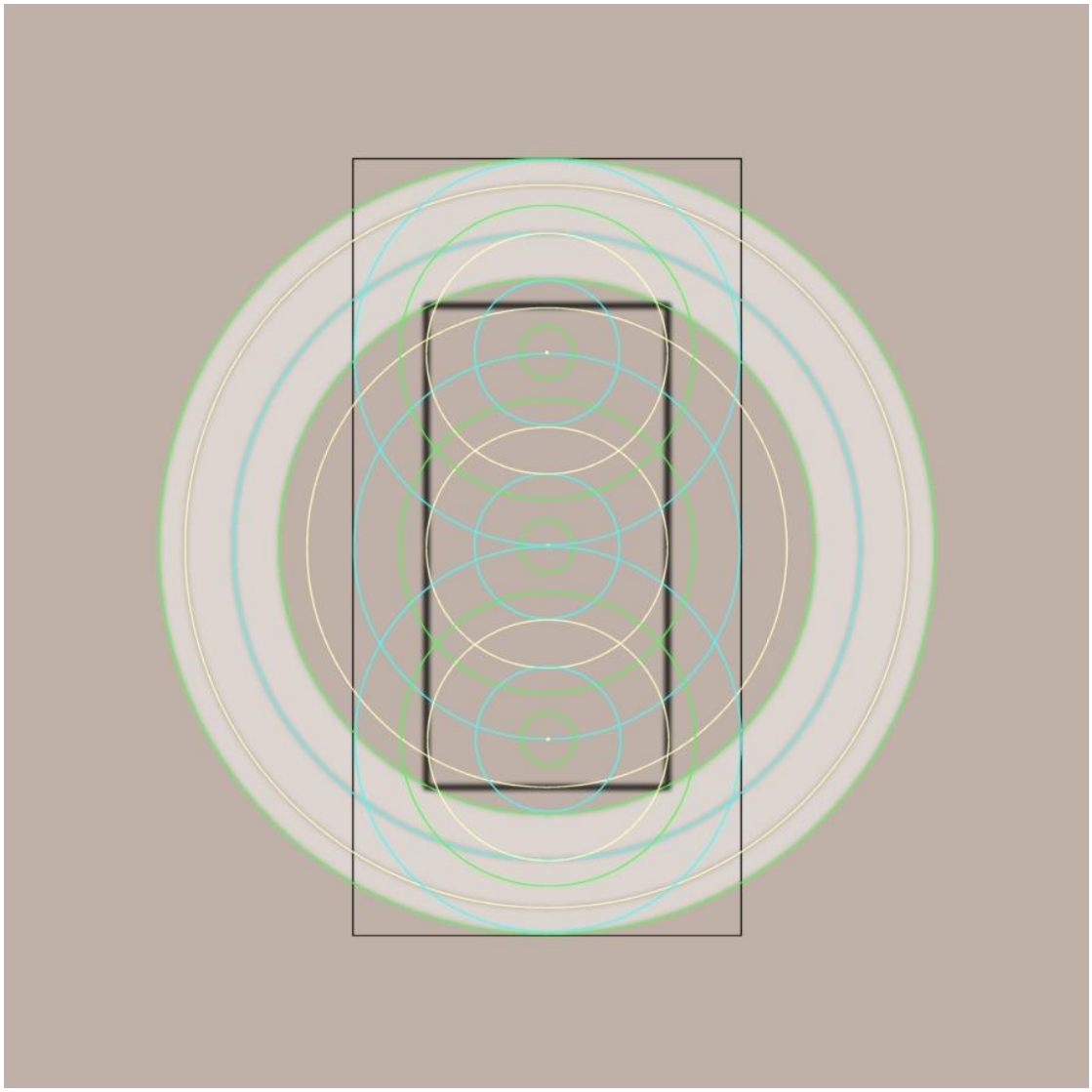

De openbaring van de heilige Triniteit op Pinksterochtend
Anita van der Kam

Augustinus spreekt

Als u de heilige Geest wilt ontvangen, broeders en zusters, denk dan hier eens over na. Onze geest, waardoor elke mens leeft, wordt ziel genoemd. Kijk nu eens wat de ziel in het lichaam doet. Ze brengt de ledematen tot leven, allemaal. Met de ogen ziet ze, met de oren hoort ze, met de neus ruikt ze, met de tong spreekt ze, met de handen werkt ze en met de voeten loopt ze. De ziel zit in alle ledematen, daarom leven ze. Ze geeft leven aan alle ledematen als geheel, en ze geeft elk lidmaat een eigen taak. De ogen horen niet, de oren zien niet, de tong ziet niet, en spreken doen de oren en de ogen ook niet. Maar leven doen ze wel, allemaal. Hun taken zijn verschillend, maar ze leven allemaal.
Zo is het ook met de Kerk van God. In sommige heiligen doet ze wonderen, in andere heiligen verkondigt ze de waarheid, in bepaalde heiligen waakt zij over de maagdelijkheid, in andere waakt zij over de kuisheid in het huwelijk. Ieder voor zich doen zij hun eigen werk, maar leven doen ze allemaal op dezelfde manier. Wel, broeders en zusters, wat de ziel voor het lichaam is. dat is de heilige Geest voor het lichaam van Christus, de Kerk. De heilige Geest doet in heel de Kerk wat de ziel doet in alle lidmaten van één lichaam. Maar weet ook waar u op moet letten, waar u bang voor moet zijn. Als een lidmaat geen deel meer uitmaakt van het lichaam, kan de ziel er niets meer voor doen. Zolang het deel uitmaakte van het lichaam, leefde het. Maar los van het lichaam heeft het geen leven.
Als u dus wilt leven van de heilige Geest, bewaar dan de liefde, bemin de waarheid en verlang naar de eenheid.

(Sermo 267,4, Zie: Als licht in het hart, 238; Vertaling Wim Sleddens)

Foto: Hans Nohlmanns